Victoria Selman

OKO ZA OKO

Iba diabol vie,
čo rozpútal

IKAR

Victoria Selman

OKO ZA OKO

Preložila Adriana Sýkorčinová

IKAR

Victoria Selman
BLOOD FOR BLOOD

Copyright © 2019 by Victoria Selman
All rights reserved
Translation © 2019 by Adriana Sýkorčinová
Jacket design © 2019 by Dorota Budziňáková
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6979-8

Timovi, ktorý je mojím
vetrom do plachiet

Ľudia nikdy nepáchajú zlo
tak dôsledne a ochotne,
ako keď ho páchajú
z náboženského presvedčenia.

BLAISE PASCAL

Prológ

Chlapec má tvár anjela. Na hlave zlaté kučery. Botticelliho pery. Veľké oči dieťaťa. Dojem kazia iba stopy na jeho krku. Temná škvrna na bielych krídlach. Iba diabol vie, čo urobil a čo rozpútal.

Prvá kapitola

Stalo sa to v jeden jesenný štvrtok, tri minúty pred pol šiestou večer. Obloha bola mierne zamračená a ja som prvýkrát po dlhých týždňoch vyšla z domu.

K nástupišťu číslo 1 prichádza vlak linky Temža cez stanice King's Cross a St. Pancras. Z bezpečnostných dôvodov vás žiadame, aby ste neprekračovali žltú čiaru.

Zostala som stáť v bezpečnej vzdialenosti. Okraj nástupišťa má príťažlivosť, ktorej nedôverujem.

Lokomotíva sa rútila do stanice, medzi čakajúcimi nastala tlačenica. Vlak ešte ani nezastal a cestujúci už bojovali o predné pozície. V dopravnej špičke neváhame ukázať aj svoju horšiu tvár. Nuž, všetci sa niekam ponáhľame.

Dvere sa so zasyčaním otvorili a dav sa nahrnul dovnútra.

Vozeň praskal vo švíkoch, no pri okne som zahliadla voľné sedadlo otočené v protismere jazdy. Rýchlo som naň klesla, kým si ho niekto neuchmatne. Zhlboka som sa nadýchla a sústredila na svoj dych. Neúspešne. Stiahnutý hrudník sa odmietal uvoľniť.

Zatni zuby a spamätaj sa, vravela som si. Dnešok má byť výnimočný.

Vlak je pripravený na odchod. Ustúpte od dverí, dvere sa zatvárajú.

Vo vagóne sa vznášal silný pach ako z pariacej sa kopy odpadkov či zhnitého ovocia. S pokrčeným nosom som sa po-

obzerala a snažila sa zorientovať a upokojiť. Moja bývalá terapeutka to nazývala stratégiou na zvládanie záťažových situácií.

V uličke medzi sedadlami, asi pol druha metra odo mňa, stál chlap a díval sa na mňa. Bol ostrihaný na ježka, rukávy košele zažehlené do pukov ostrých ako nôž a pod krkom pritesno uviazaná kravata. Nervy na špagáte a hlava plná starostí – vyhodnotila som jeho časté žmurkanie a tik na tvári.

Na druhej strane uličky, v tom istom rade ako ja, sedel muž s cystickým akné, vpadnutými lícami a zhnitými zubami. Plieskal sa po ramenách a ďubal si do kože. Fyzické príznaky a správanie prezrádzali závislosť od pervitínu. Keď zachytil môj pohľad, rýchlo sa odvrátil.

Drogy nie sú moja parketa, ale čo-to som pochytila od Duncana, keď prešiel do mravnostnej jednotky, respektíve SCD9, ako to teraz volajú. Väčšina závislých od pervitínu má záznam v registri. A takmer vždy rovnaký profil – paranoja, agresivita, nespavosť, halucinácie, hoci keď nie sú sfetovaní, môžu sa vyznačovať pomerne jasnou mysľou.

Žene na sedadle oproti mne ťahalo na sedemdesiat. Na krku jej visel zlatý krížik a na zápästí ruženec. Čítala *Metro,* hrýzla si nechty a špičkou topánky poklopkávala po zemi. Z niečoho je nervózna. Alebo možno číta niečo znepokojujúce. Pozrela som sa na titulok na stránke, čo mala roztvorenú v lone. Zo zvyku som ženu preskúmala pohľadom.

Krížik. Ruženec. Takže katolíčka – s vierou vo vykúpenie a v peklo. Blúzka zapnutá až po posledný gombík. Kabelka malá a neznačková, s pevnými rúčkami a zatváracou sponou. Osoba, ktorej nezáleží na spoločenskom statuse, ktosi, kto sa odstrihol od ľudí okolo seba. Béžové oblečenie – neutrálna farba, ktorá sa často spája s pocitom osamelosti a izolovanosti. Sklopila som pohľad. Moja bunda bola béžová.

Tá žena sa uzavrela pred svetom. Možno ju sklamal niekto,

komu verila. Možno sa jej zdalo, že žiť len pre seba bude bezpečnejšie, a možno iba nemala rada ľudí.

Vlak zastal pred svetelným návestidlom. Pritisla som sa k stene vagóna a hlavu si oprela o okno. Za ľavým okom mi pulzovala bolesť. Nastupujúca migréna. Chladné sklo mi prinášalo miernu úľavu.

Scenéria za oknom bola rovnako sivá ako obloha. Vysoké múry pomaľované oplzlými nápismi. Tunely a oceľové podpery mostov. Železničné objekty popri trati, drôty elektrického vedenia. Všetko pokryté hrubou vrstvou sadzí.

Po vedľajšej koľaji prehrkotal nákladný vlak. Bordovo-žltá lokomotíva ťahala tridsať grafitmi posprejovaných kontajnerov z vlnitej ocele. Súpravu uzatváralo osem kovových cisterien s logom spoločnosti Shell.

Ospravedlňujeme sa za zdržanie. O krátku chvíľu budeme pokračovať.

So zívnutím som otvorila výtlačok *Metra* zo stanice a zalistovala v ňom.

Po niekoľkých stránkach som narazila na článok venovaný výročiu vraždy Samuela Catlina. Ilustrovaná dvojstránka prinášala jeho fotografiu v školskej uniforme. Keď som bola malá, zverejnili ju všetky noviny.

Na ďalšej fotke mával rodičom na rozlúčku, bejzbalovú čiapku mal otočenú šiltom dozadu, na chrbte batoh pokrytý nálepkami dinosaurov. Fotografia ho zachytávala, ako kráča na autobusovú zastávku, pretože prvý raz cestoval do školy sám.

Mal desať rokov a večer sa domov nevrátil.

Rodičia prosia o pomoc pri hľadaní vraha svojho syna

Dnes uplynulo dvadsaťpäť rokov odo dňa, keď cestou zo školy uniesli a zavraždili desaťročného Samuela Catlina. Jeho telo sa našlo na ceste pri kanáli Camden Lock na se-

vere Londýna. Pod hlavou mal poskladanú vetrovku. Napriek intenzívnemu celoštátnemu pátraniu a záujmu širokej verejnosti o prípad sa páchateľa nepodarilo nájsť.

Včera sa Samuelovi rodičia znovu obrátili na verejnosť s prosbou o pomoc pri hľadaní vraha svojho syna.

„Samuel mal nádherné plavé vlasy a úsmev, ktorý roztápal každé srdce. Sníval, že sa stane pilotom helikoptér. Miloval všetko sladké, najmä čokoládové sušienky a palacinky.

Náš život bez neho už nikdy nebude ako predtým. Nezastavíme sa, kým nenájdeme toho, kto nám ho vzal," povedala chlapcova matka Anne (59).

„Niekto musí niečo vedieť. Možno si myslí, že jeho informácia je nepodstatná, ale záleží na každom detaile. Ak niečo viete, prosíme vás, kontaktujte políciu. Pomôžte nám nájsť Samuelovho vraha, aby bol konečne potrestaný."

Samuelov otec bojujúci so slzami dodal, že hrozný čin je pre rodinu o to zdrvujúcejší, že vrah ich dieťaťa nebol nikdy postavený pred súd.

Akékoľvek informácie môžete anonymne oznámiť na telefónnej linke 0800 555 111.

Žena na sedadle oproti zatvorila oči a vzdychla. Palcom klopkala po rúčke svojej kabelky. Kútikom úst jej pomykávalo, akoby zadržiavala plač. Aj ona čítala článok o Samuelovi Catlinovi.

Potom čosi zašepkala tak potichu, že bez schopnosti čítať z pier by som to nezachytila.

Nikdy ho nechytili.

Znovu zavzdychla a prežehnala sa.

Aj ja som vzdychla. Rozumela som tomu, čo cíti, no zároveň

som zo skúsenosti vedela, že nevyriešené prípady vrážd detí zostávajú otvorené. Možno sa na základe tejto výzvy Catlinovcov objavia nové dôkazy. Hoci vzhľadom na to, koľko času už od skutku uplynulo, to nebolo veľmi pravdepodobné.

Pohľadom som opäť začala blúdiť naokolo. Noviny nepritiahli moju pozornosť. Neschopná sústrediť sa som stále dookola čítala ten istý riadok. V noci som spala, ale bol to prekliaty spánok: ľahký a nepokojný, naplnený zlými snami, takže ráno som mala pocit, že som vôbec nespala. A zdalo sa, že nie som jediná.

Cez uličku sedel muž s kruhmi pod očami. Manžety na košeli mal ušpinené od fixky, na pleci obleku s tenkým prúžkom svietila biela škvrna. Takže otec novorodeniatka a staršieho dieťaťa, podľa ružových trblietok na manžetách asi dievčatka. A podľa kriedovej škvrny na pleci aj otec dieťaťa kŕmeného sunarom.

Vedľa neho sediaca blondína v krátkej sukni a s hlbokým výstrihom si nanášala na pery lesk. Zo zle zakrytých tmavých tieňov pod očami sa dalo usúdiť, že ani ona toho veľa nenaspala, ale úsmev v kútikoch úst a „cucflek“ na krku prezrádzali, že mala iný dôvod.

A čo žena, ktorá si neprítomne hladila takmer neexistujúce brucho a dívala sa kamsi do neurčita? Práve teraz síce nezíva, ale, ak sa nemýlim, ani nie o deväť mesiacov bude veľmi dobre vedieť, čo znamená nedostatok spánku.

Blíži sa stanica Kentish Town. Pri vystupovaní sa ubezpečte, že ste si vo vlaku nič nezabudli.

Katolíčka oproti mne poskladala noviny a strčila ich do kabelky. Skontrolovala, či má všetko, vstala a zamierila k dverám.

Vynorili sme sa z tunela do pološera za oknami. Pozrela som na hodinky.

17.27.

Vzduch bol teplý, rytmus vlaku pôsobil utišujúco. Zatvorila som oči a s taškou pritisnutou k hrudi som si oprela hlavu o okno. V tej chvíli mnou silno heglo a vlak začal zúfalo spomaľovať. Do uší sa mi zarezali škripot brzd a kvílenie oceľových kolies trúcich sa o oceľ koľajníc.

Prudko som roztvorila oči. Na vedľajšej koľaji ležali na bok prevrátené tri cisterny s logom Shell a v ich strede sa skvel veľký červený nápis: HORĽAVÉ.

Druhá kapitola

Stratila som zmysel pre čas. Medzi týmto a ďalším okamihom ubehol len zlomok sekundy, no mne to pripadalo oveľa dlhšie. Pravdaže, bola to len ilúzia. Zvýšená aktivita emočného centra mozgu.

V hlave mi hučalo. Zmeravela som, skrútilo mi žalúdok.

Večerná dopravná špička vrcholila. Ocitli sme sa uväznení v oceľových vagónoch, stovky pasažierov natlačených ako sardinky. Muži, ženy, deti. Ľudia čítajúci cestou z práce noviny a premýšľajúci, čo pripravia na večeru. Školáci s taškami plnými domácich úloh a hračiek.

Tehotná žena na druhej strane uličky sa s otvorenými ústami dotýkala brucha. Ruka, v ktorej dievča s leskom na perách držalo kozmetický štetček, zostala visieť nad krabičkou s púdrom. Unavený otec vypleštil oči.

Inštinktívne som si rukami prikryla tvár. Na to, aby som zaujala bezpečnostnú polohu alebo si ľahla na zem, nezostal čas. Ani na to, aby som sa ukryla pod sedadlo alebo varovala ostatných cestujúcich.

Vlak sa pohyboval rýchlosťou prinajmenšom sto kilometrov za hodinu. Pri vzdialenosti, ktorá nás delila od vagónov, to ani napriek prudkému spomaleniu neubrzdíme. S hromovým zadunením, po ktorom nasledoval prudký náraz a spätný odraz, sme narazili do vykoľajenej palivovej cisterny.

Silou nárazu sa vagón na okamih nadniesol a dopadol na zem.

Neviditeľná ruka ma zatlačila do sedadla. Pasažierov zo sedadiel oproti náraz vymrštil dopredu. Tam teraz ležali na kope, krky mali vykrútené a hlavy zakliesnené medzi inými cestujúcimi a rôznymi predmetmi.

O sekundu sa ozval výbuch. Delová rana ohňa a vzduchu. Povybíjané okná. Rinčiace sklo. Poletujúce trosky.

Vzduch naplnili prach a dym. Smrad nafty bol taký prenikavý, že som v ústach cítila jej horkú štipľavú chuť. Palivo, ktoré uniklo a vznietilo sa po náraze.

Vo vagóne sa ozýval krik, stonanie, detský plač. A kdesi v diaľke zvonenie mobilu – *Trubicové zvony* Mika Oldfielda. Zvuk ku mne prichádzal tlmene ako cez vatu v ušiach. Dočasná strata sluchu spôsobená výbuchom.

Ústa som mala vyprahnuté, telo zaliate potom. Vo vagóne bolo horúco, pripadala som si ako v peci.

Cez čierny dym, príliš ďaleko odo mňa, sa črtali nejasné obrysy muža pohlteného plameňmi. Obhorenú kostru vlaku všade oblizovali malé plamienky ohňa.

Pach nafty ustúpil nechutne sladkému zápachu spáleného mäsa. Obďaleč sa ktosi rozkašľal.

Celá som sa panicky triasla, lenže tu už otázka nestála, či utečiem alebo budem bojovať. Šlo o to najzákladnejšie – o prežitie.

Tretia kapitola

Ako sa správať v prípade explózie patrilo k môjmu základnému výcviku. Vedela som, čo robiť a ako zostať naživе.

Cez otvorené ústa som plytko dýchala. Väčšina ľudí sa domnieva, že pri výbuchu je najnebezpečnejšia horúčava alebo šrapnel. Mýlia sa. Je to nárazová tlaková vlna.

Keď máme strach, inštinktívne zadržíme dych, čím však svoje pľúca premeníme na vysokotlakové balóny. Po výbuchu v uzavretom priestore tlaková vlna spôsobí ich pretrhnutie s následným vnútorným krvácaním a silnou bolesťou hrudníka. Iba šesť percent obetí zomiera na popáleniny a zranenia spôsobené letiacimi úlomkami. Ostatní zomrú na prasknuté pľúca.

Ohmatala som si tvár a hornú polovicu tela, aby som odhadla svoje zranenia – porezané líce, narazené, ale nie zlomené rebrá, brucho, chrbát a hrudník bez bolestí. Ustúpil aj pocit, že mám v ušiach vatu, sluch mám teda v poriadku. V očiach ma štípal dym, ale nepálili ma a nevidela som rozmazane. Mohla som dýchať, a keď som sa postavila, mohla som chodiť – hoci len sťažka. Aj keď som pravú nohu nemala zranenú, nechcela ma poslúchať. Padla som dopredu do trosiek.

V duchu som zahrešila a prinútila sa vstať. Dotackala som sa k stene a oprela sa o ňu dlaňami, vďaka čomu som sa na nohách udržala ako-tak vzpriamene. Pohľadom som skúmala situáciu vo vagóne.